

SOURANDER-SUVUN KESÄJUHLA HELSINGISSÄ 18.8.2018

Scripsit: Paula El Aboudi

Kuusi vuotta oli vierähtänyt siitä, kun kokoonnuimme Katajanokan Kasinolle ja saimme nauttia Helsinki-risteilystä aurinkoisessa säässä. Lauantaina 18.8.2018 saavuimme Vanhalle Kalastajatorpalle suvun perinteiseen kesäjuhlaan, ja jälleen säät suosivat meitä. Ennustettu sade iltapäivälle jäi tulematta, ja lämmin loppukesän päivä tarjosi erinomaiset puitteet sukutapaamiselle.

Yhdistyksen varsinainen kokous pidettiin tunnelmallisessa Vanhan

Kalastajatorpan salissa. Yhdistys tarjosi kahvit ja bagelit, ja puheenjohtaja Mauri veti kokouksen sujuvasti, minkä jälkeen siirryttiin Villa Gyllenbergiin.

Opastettu kierros tutustutti meidät niin Gyllenbergin suvun historiaan ja taidekokoelmaan kuin myös Wäinö Aaltoseen, jonka tuotannosta oli esillä sekä veistoksia että Aaltosen vähemmän tunnettua tuotantoa, maalauksia.

Monelle oli yllätys, että Aaltonen oli myös tuottelias taidemaalari, ja Villa Gyllenbergissä saimme nähdä voimakkaita värejä, ekspressionistisia ja kubistisia

tosin perinteiseen tyyliin. Aleksis Kivistä ei ole olemassa aikalaisen maalausta, mutta Wäinö Aaltonen näki Kiven unessa, ja teki veistoksensa sen mukaan.

Juhlailallinen Vanhassa Kalastajatorpassa alkoi 17.30 alkudrinkillä.

Puheenjohtaja Mauri toivotti kaikki tervetulleiksi ja pidettiin esittäytymiskierros. Illalliselle osallistui viitisenkymmentä Sourander-suvun jäsentä, ja suvun nuorta polvea oli ilahduttavan paljon paikalla.

Nautimme herkullisen neljän ruokalajin aterian, ja joka ruoan jälkeen oli ohjelmaa. Sopivaan juhlatunnelmaan päästiin, kun Mauri luki meille juhlariehan julistuksen, jossa kehoitettiin kaikkia viettämään juhlaa asiaan kuuluvalla riehakkuudella.

Alkupalojen jälkeen ääneen pääsi Ulf Sourander, joka piti mielenkiintoisen ja mukaansatempaavan esitelmän suvun upseereista toisen maailmansodan aikana. Hän keskittyi majuri Åke Souranderin värikkääseen upseerinuraan, johon kuului menestysten lisäksi mm. erimielisyyksiä ylemmän upseerin kanssa sekä parikin erottamista ja takaisinkutsua. Illan toisesta esitelmästä vastasi

Oula Silvennoinen, jonka aiheena oli suvun jäsenet 1600-1700 luvun pöytäkirjoissa. Oula maalasi elävän kuvan noiden aikojen porvarien elämästä ja oikeuskäytännöstä. Raastupaan päädyttiin helposti, milloin kunnianloukkauksesta, kun toista oli solvattu hunsvotiksi, milloin humalassa rikotun ikkunan takia. Jopa äiti saattoi haastaa poikansa oikeuteen saadakseen korvauksen rikotuista esineistä. Aika oli myös julma; varattomille iso sakko saattoi merkitä hengen menoa, kun se muutettiin raipparangaistukseksi, mutta rikas pääsi pälkähästä avaamalla kukkaron nyörejä.

maalauksia, ja herkkiä naiskuvia. Esillä oli Aaltosen alkuperäinen kubistinen ehdotus Aleksis Kiven patsaaksi ja luonnoksia siitä, miten Aaltonen olisi halunnut muuttaa Kansallisteatterin julkisivua graniittipylväin.

Aaltonen ei voittanut ehdotuksellaan patsaskilpailua, mutta lopulta hänet kuitenkin kutsuttiin tekemään veistos,

E.

Ennen jälkiruokaa saimme nauttia musiikkiesityksistä.
Sakina El Aboudi soitti äitinsä Paulan säestämänä poikkihuilua.

Kuulimme P.J.Hannikaisen Menueton, Oskar Merikannon Valse Lenten ja Geroge Bizen Habaneran oopperasta Carmen. Sakina sai esityksestään valtaiset aplodit, ja yksi jos toinenkin yleisössä pyyhki silmäkulmiaan.

Sakinan jälkeen oli vuorossa Sibelius-Akatemian nuoriso-

osastolla opiskeleva Viljami Kemppinen, joka taituroi viulullaan osan Bachin Partitasta ja kaksi Sibeliuksen Humoreskia; yleisö oli esityksestä haltioissaan.

Ilta päättyi vapaaseen yhdessäoloon, ja kotiin lähtiessä nuoret kysyivät jo, koska seuraava sukutapaaminen tulee. Jäämmekin innolla odottamaan seuraavaa yhteistä kohtaamista.